

[Arne Bjerregaard]

Hvis vi nu tager skatteministerens eksempel med en familie, som har 30.000 kr. i rentefradrag, må jeg indrømme, at den familie, hvor den ene sørger for hele indtjeningen, vil have en fordel på ca. 5.000 kr., således at forskellen mellem de to familier – hvoraf den med de 160.000 kr. sådan set var på fallittens rand – kun blev 9.000 kr. Men disse 5.000 kr. vil skatteministeren nu frarane den familie, som vover at tage sig af sine egne børn. Og så kan den første familie, som jeg har sagt, få store offentlige tilskud gennem børneinstitutioner. Jeg erkender, at selvfølgelig kan det fremme beskæftigelsen, hvis det er sådan, at det er små børn, for hvis der er to børn og de sættes i vuggestue, så erkender jeg, at der for den familie er et ekstra arbejdskraftforbrug på 0,8, og det er da selvfølgelig hensigtsmæssigt i en beskæftigelsesmæssigt vanskelig situation. Men at det skulle være retfærdigt, at det skulle være socialt, og at det skulle være den højere samfundsvisdom, kan jeg ingenlunde se.

Derfor må jeg direkte spørge ministeren, når han mener, at dette skulle være retfærdigt: mener ministeren virkelig, som det fremgår af hele pakken plus dette, at en familie, som har 130.000 kr. i indtægt, fordi den ene sørger for hele indtjeningen, er en socialt velbjerget familie, mens den familie, som har 160.000 kr., men hvor hver tjener 80.000 kr., skulle være en familie, som ligger på eksistensminimum? Det er jo klart det, man har sagt hele vejen igennem.

Så ved jeg nok, at man vil sige: Ja men kære hr. Arne Bjerregaard, du skal ikke regne i familier; vi regner i enkeltindivider; vi respekterer individets ret og individets uafhængighed, også i ægteskabet. Ja men hvorfor i alverden vil skatteministeren og socialministeren så ikke sørge for, at det bliver afbalanceret sådan, at man vælger det ene eller det andet? Enten må man vælge individet og respektere individets ret, også i ægteskabet, eller også må man vælge familien. Man kan ikke blande det sammen, sådan at på den ene side, når man skal have pengene, når man skal have tilskud, så regner man med familien, men når man skal ind på lønområdet og visse dele af beskæftigelsesområdet, regner man i enkeltindivider. Ja men kære venner, det kan aldrig blive socialt afbalanceret. Jeg vil sige, at det er det rene nonsens at snakke om noget, som er vel af-

balanceret, når man forkvakler lovgivningen på den måde. Det er jeg nødt til at sige til skatteministeren.

Jeg har sagt, og det står jeg ved, at vi nødvendigvis må have en ændring af vores skattesystem, men vi vil i kristeligt folkeparti ikke være med til, at man straffer bestemte familier og politisk bestemmer familiens arbejdsfordeling, og det er det, man gør med dette forslag sammen med andre forslag. For jeg havde nær sagt: lur mig, Maren! Hvis skatteministeren nu siger: ja men vi skal tænke på individet, vil socialministeren sige det modsatte: vi skal lægge familiens indtægt til grund for alle sociale tildelinger.

Jeg erkender, at der må laves noget nyt, men hvorfor så ikke tage om roden i stedet for at begynde i toppen og så få lavet det ordentligt. Dette er jo det rene makværk. Men vi erkender, at skatteministeren ikke har kunnet overskue hele systemet og få en samlet løsning på problemet. Det kunne regeringen måske ikke, og det er det forbistrede i dette ting, at man gør sig til specialister på forskellige områder og siger, at det ene kommer ikke det andet ved. Men tingene hænger sammen.

Kristeligt folkeparti vil gerne være med også til små skridt, og dette er et lille skridt, som kunne have været godt, hvis man havde forstået at tage hensyn til, jeg havde nær sagt enheden, til familien som det væsentligste led i samfundet. Derfor må jeg klart og tydeligt sige til skatteministeren: vil skatteministeren have dette igennem med os, vel, så kan vi betragte det som et lille skridt ad vejen. Hvis skatteministeren i stedet for at forlænge proportionalstrækket vil indføre splittingsystemet, i samme takt som man aftrapper retten til at trække renter fra i indkomsten, bliver der en smule balance, og så kan vi acceptere noget af det. Der er visse ting, som er besværlige med hensyn til at skille private og erhvervs-mæssige renter, men dem må vi jo se at få klaret, for de skal løses. Men vil man ikke det andet, kan man ikke regne med os. Vi vil ikke straffe familien for at imødekomme hr. Bernhard Baunsgaards mærkværdige frihedstanker på dette område.

Flygaard (DR):

Der er næppe nogen tvivl om, at ministeren med det foreliggende lovforslag ønsker